

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2016 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Żuchowski
Protokolant:	st.sekr.sądowy Beata Ewald

przy udziale przedstawiciela Pierwszego Urzędu Skarbowego w Toruniu

M. Łukasiewicz

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2016 r.

sprawy: oskarżonego A. J. urodz. (...) we W.

syna W. i M. z d. U.

oskarżonego o to, że:

wbrew przepisowi art. 103 ust.1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2011 r. Nr 177, poz. 1054, z późn. zm.) zajmując się sprawami gospodarczymi, w tym finansowymi jako prezes zarządu (...)z siedzibą w T. przy ul. (...) (...) uporczywie nie wpłacał w terminie, tj. do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek podatkowy, na rachunek (...) w T. podatku od towarów i usług za miesiące: od lutego do lipca 2014 r., przez co uszczuplił podatek od towarów i usług w łącznej kwocie 51.550,00 zł,

tj. o wykroczenie skarbowe z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks

I. uznaje oskarżonego **A. J.** za winnego popełnienia zarzucanego jemu czynu w akcie oskarżenia to jest wykroczenia z art. 57 § 1 kks w zw. z art. 9 § 3 kks i za to na podstawie art. 57 § 1 kks wymierza karę 9000 (dziewięciu tysięcy) zł grzywny;

II. zwalnia oskarżonego od ponoszeni opłaty i wydatków, którymi obciąża Skarb Państwa.

II W 1/16

UZASADNIENIE

Na mocy umowy sprzedaży udziałów z dnia 21 lutego 2014 r. zawartej pomiędzy M. L. a A. J. ten drugi nabył wszystkie udziały w (...) Uchwałą (...) zgromadzenia wspólników(...) na prezesa zarządu spółki został powołany A. J.. W dniu 12 września 2014 r. doszło do zbycia wszystkich udziałów w spółce przez A. J. na rzecz L. P..

A. J. był prezesem (...) Będąc podatnikiem podatku od towarów i usług nie wpłacił na rachunek Naczelnika (...)w T., w terminie ustawowym do 25 dnia miesiąca następującego po miesiącu w którym powstał obowiązek podatkowy podatku od towarów i usług za okresy: luty 2014 r.- 5.783 zł; marzec 2014 r.- 19.666. zł; maj 2014 r.- 3.840 zł; czerwiec 2014

r. -16.828 zł; lipiec 2014 r.- 5433 zł; sierpień 2014 r.-5749 zł. Łącznie była to kwota 51 550 zł. Do dnia 6 października 2016 r. kwota zaległości nie uległa zmianie.

(dowód: zawiadomienie w sprawie podejrzenia popełnienia wykroczenia

skarbowego k. 15,19 akt

dokumenty k. 27-31

pismo k.132

wydruki deklaracji VAT k. 51-53 akt

wyjaśnienia oskarżonego k. 11-12, 72, 121,133 akt)

A. J. w latach 2009-2014 nie składał żadnych zeznań podatkowych odnośnie wysokości osiągniętego dochodu.

(dowód : pismo(...) w T. k. 13 akt)

Oskarżony początkowo nie przyznał się do popełnienia zarzucanego jemu czynu i skorzystał z prawa do odmowy składania wyjaśnień (k.11-12 akt). Następnie zmienił swoje wyjaśnienia. Przyznał się do popełnienia zarzucanego jemu czynu. Wskazał, iż przyczyną powstania zaległości było zaniedbanie biura rachunkowego, które nie rozliczyło VAT. Nie kwestionował wysokości zadłużenia podatkowego (k.121 akt). Analiza wyjaśnień oskarżonego wskazuje, iż nie negował wysokości zadłużenia podatkowego. Nie podnosił także, iż nie miał wystarczających środków na pokrycie zaległości z tytułu podatku VAT. Jego linia obrony polegała na twierdzeniach, iż do zaniedbania doszło nie jego winy, lecz biura rachunkowego. Należy wskazać, iż oskarżony nie wskazał nazwy i siedziby biura rachunkowego, które miało obsługiwać jego spółkę. Pomimo deklaracji, iż w najbliższym czasie wyjaśni tą kwestię (k.121 akt) nie wskazał żadnych nowych okoliczności w tej kwestii. W tej sytuacji nie sposób dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, iż przyczyną braku uregulowania podatku VAT było zaniedbanie bliżej nieokreślonego biura podatkowego.

Zebrany materiał dowodowy wskazuje, iż oskarżony nie wpłacił Naczelnikowi (...)w T. wskazanych powyżej kwot tytułem podatku od towarów i usług. To ustalenie nie jest wystarczające do przypisania oskarżonemu automatycznie odpowiedzialności za popełnienie wykroczenia z art. 57 § 1 kks. Znamieniem wykroczenia z art. 57§1 kks jest nie samo niewpłacenie podatku w terminie, lecz wyłącznie uporczywe jego niewpłacenie w terminie wskazanym w ustawie. Niezbędne jest zatem ustalenie dopiero, i to już po upływie tego terminu, czy uchybienie mu można uznać za uporczywe. Istotne jest ustalenie, czy w dacie płatności podatku, którego nie uiszczono w terminie, zaniechanie podatnika cechowała uporczywość, a więc nie tylko zamiar niezapłacenia podatku do wskazanej przez ustawę daty, lecz i np. odsunięcie jego uregulowania na dłuższy, bliżej nieokreślony czas. Zatem sposób postąpienia podatnika po uchybieniu temu terminowi, jest ważny dla ustalenia, czy w dniu, w jakim podatek miał być zapłacony, można mówić, że uchybienie terminowi miało cechę uporczywości, czy jedynie była to zwłoka w terminowym regulowaniu podatku. Nie ma przy tym znaczenia, czy chodzi o płatność dotyczącą podatku realizowanego jednorazowo, czy też podatku płaconego w ratach, bądź w formie zaliczek. Nawet bowiem kilkukrotne opóźnienie w płatności zaliczki na podatek, nie musi oznaczać uporczywości w niepłaceniu podatku po stronie podatnika. Zachowanie podatnika mające miejsce po upływie terminu płatności podatku, może wskazywać, czy jego zamiarem w dacie upływu tego terminu było uporczywe niepłacenie podatku. Uporczywość tę odnosić zaś należy zarówno do sytuacji, gdy podatnik lekceważył terminy płatności podatku rozliczanego zaliczkami czy ratami, jak i gdy nie płaci w terminie regulowanego jednorazowo. O jego zamiarze uporczywego niepłacenia podatku świadczyć właśnie może długotrwałe nieregulowanie owego podatku, będącego już zaległością podatkową. Może to dotyczyć zwłaszcza np. sytuacji, gdy podatnik, mimo złożenia deklaracji podatkowej i wykazania w niej należnego do zapłaty podatku, nie podejmuje, i to w długim okresie czasu, jakichkolwiek działań w celu uregulowania owego podatku, choć termin jego płatności już minął. Tym samym na gruncie omawianego przepisu, pod pojęciem „uporczywości” rozumieć należy zarówno wielokrotność zachowań sprawcy, jak i jednorazowe jego zachowanie, jeżeli jest ono długotrwałe i mimo że ma miejsce już po terminie

płatności podatku, gdyż to wskazuje, iż zamiarem sprawcy było nie tylko nieuregulowanie podatku w terminie, ale także przesunięcie go na dalszy, dłuższy moment, bez występowania o odroczenie jego płatności lub rozłożenia na raty (zob. Sąd Najwyższy w postanowieniu z 28 listopada 2013, I KZP 11/13, źródło LEX).

W realiach sprawy według wersji oskarżonego powodem powstania zaległości podatkowych nie były jego kłopoty z uzyskaniem środków finansowych od kontrahentów. Wynika z tego, iż miał wystarczające środki na pokrycie swojego zadłużenia, lecz nie uczynił tego pomimo upływu 2 lat od czasu powstania zobowiązania. W ocenie Sądu A. J. zachowaniem swoim wyczerpał znamiona wykroczenia skarbowego z art. 57§1 kks. Jego zachowanie cechowała bowiem uporczywość rozumiana jako zawinione – świadome – nieuregulowanie należności podatkowej w 2014 r . Wniosek taki Sąd wysnuł po analizie zachowania oskarżonego po dacie płatności należności podatkowych. Wskazany typ czynu zabronionego, który jest wykroczeniem skarbowym indywidualnym, penalizuje samo uchylanie się podatnika od opodatkowania, w znaczeniu zapłaty podatku. Zarazem owo uchylanie się ma mieć charakter „uporczywy”, tj. utrzymujący się długo. Jednocześnie podkreślić należy, iż pojęcia „uchylania się” od zapłaty podatku nosi w sobie element złej woli podatnika. Zdaniem Sądu oskarżony prowadząc działalność gospodarczą i osiągając dochód ma obowiązek zabezpieczyć środki na zapłacenie podatku z zarobionych pieniędzy. Gdyby nie zarobił, to nie powstałby przecież obowiązek z tytułu VAT. Nie można wykluczyć możliwości, iż zobowiązany utracił pieniądze zgromadzone na zapłatę podatku w okolicznościach przez niego niespodziewanych i niezawinionych (np. na skutek przestępstwa, klęski żywiołowej, itp.). Takie okoliczności niewątpliwie ekskulpowwałyby oskarżonego, ale brak dowodów, iż taka sytuacja miała miejsce w realiach sprawy. Zdaniem Sądu uporczywie zachowuje się ten podatnik, który nie wpłaca podatku w terminie, jeżeli w danym momencie posiada środki lub ich nie posiada ,ale nie czyni starań o modyfikację terminów lub warunków zapłaty, pomimo iż ma obiektywną taką możliwość. Nie chodzi przy tym o konieczność uzyskania pozytywnej decyzji organu podatkowego w tym zakresie, ale o podjęcie odpowiednich starań. Analogicznie w przypadku przestępstw nie alimentacji osoba nie posiadająca pracy powinna podjąć starania o uzyskanie zatrudnienia poprzez uzyskanie statusu zarejestrowanej osoby bezrobotnej, wykazując w ten sposób gotowość do jej świadczenia. Przy takim samym rozumieniu uporczywości na gruncie art. 57 § 1 kks należy wymagać od zobowiązanego w przypadku braku środków finansowych podjęcia próby uzyskania odroczenia płatności podatku lub rozłożenia należności na raty. Ponadto oskarżony jako prezes spółki w myśl art. 9 § 3 kks odpowiada za wykroczenie skarbowe popełnione w ramach działalności tego podmiotu gospodarczego.

Sąd uznając oskarżonego A. J. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. wykroczenia z art. 57 § 1 kks wymierzył mu za to na podstawie art. 57 § 1 kks karę 9000 zł grzywny.

Przepis art. 57 § 1 kks stanowi, iż w przypadku wykroczenia skarbowego polegającego na uporczywym niewpłacaniu w terminie podatku przez podatnika winna zostać wymierzona kara grzywny. W ocenie Sądu wymierzenie kary grzywny w kwocie 9000 zł jest wystarczające do tego aby uznać ją za karę sprawiedliwą, wymierzoną w granicach winy i współmierną do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu. Sąd stanął na stanowisku, iż taka wysokość kary grzywny jest w stanie w pełni spełnić wytyczne o jakich stanowi art. 12 i 13 kks. W ocenie Sądu na niekorzyść oskarżonego działał fakt, iż do czasu wydania wyroku nie spłacił w żadnej części swojej zaległości podatkowej.. Przy wymiarze kary Sąd także brał pod uwagę wysokość uszczuplenia jakie oskarżony spowodował. Zdaniem Sądu orzeczona kara grzywny w wysokości 9000 zł w odpowiednim stopniu uwzględnia wszystkie te okoliczności.

O zwolnieniu od opłaty orzeczono na podstawie art. 17 ust 1 Ustawy z dnia 23.06.1973 r. O opłatach w sprawach karnych (t. j. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 ze zm.), zaś wydatkach w myśl art. 624 § 1 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks.